

Má ešte dnes význam: „Prosit' za úrodu?“

Napriek mrazu zo začiatku mája, ktorý zničil značnú časť ovocia, najmä viniča, ktoré bolo ešte v kvete, predsa dnes môžeme skonštatovať, že máme dostatok všetkého, čo potrebujeme ku každodennému životu. Netrpíme potravinovou núdzou ani iným nedostatkom, ako trpia mnohí ľudia v krajinách tretieho sveta, častokrát ani len netušiac, čo si položia na druhý deň do úst alebo čím nakrmiť svoje hladné deti. Týmto smerom sa naše myšlienky pravdepodobne málokedy alebo skôr môžeme povedať vôbec neuberajú. A práve o to väčšiu vďaka by sme mali vysloviť Pánu Bohu, že nemusíme trpieť núdzu a nemusíme rozmýšľať nad tým, čo položiť do úst či ako vôbec prežiť, pretože polia priniesli dostatok všetkého, aby sme na stole nachádzali každodenný chlieb. Lenže častokrát si myslíme, že je to len naša zásluha a len naša zodpovednosť, že máme čo dať do úst. Je to však jeden z veľkých omylov, ktorý je potrebný v našom živote odstrániť. Neraz si nárokuje na niečo, na čo vôbec nemáme nárok. Podobenstvo o lakomom boháčovi nás na to dôrazne upozorňuje. Hneď úvodné slová tohto podobenstva o tom hovoria: „Bohatému človeku prinieslo pole hojnú úrodu.“ Kto alebo čo prináša človeku úrodu? – pole, zem. Úrodu neprináša človek. V tomto podobenstve sa nehovorí o boháčovom pričinení sa o úrodu. A ani sa tu nehovorí o tom, že by bol väčší výnos tento človek získal nejakým špekulatívnym či nečestným spôsobom. Pole v jednom roku mu prinieslo hojnú úrodu. Dôraz v tomto podobenstve je položený na úplne inú vec a to, že Boha nemožno vynechať z programovania života. Ale pri boháčovi od počiatku až do konca je kladený dôraz na vlastné konanie, z ktorého očakáva zábezpeku len pre svoj život, pre svoj prospech. Nepýta sa Boha, ako naložiť s tým, čo mu požehnal v úrodách, ale hovorí si: „Duša, máš dost' všetkého na mnoho rokov; odpočívaj, jedz, pi, vesel' sa!“ Ani jediné slovo tu nie je o Bohu. Kofkí sa dnes takýmto nasrke nerozumným spôsobom správajú, a tak vytvárajú nerovnosti vo svete. Jedna časť sveta žije v blahobyte a druhá v totalnej chudobe. Veď kofkí podnikatelia i dnes pri uzavretí dobrého obchodu skonštatujú sami pre seba: „Duša, máš dost' všetkého na mnoho rokov; odpočívaj, jedz, pi, vesel' sa!“ Kofkí zabezpečujú len svoj prospech a pritom nepočítajú, že je tu Nieкто, kto rozhoduje o ich živote ale i o tom, čo sa im podarilo uskutočniť prostredníctvom obchodu. Veď neraz sa už stalo, že Pán Boh zasiahol rovnako ako v prípade nášho lakomého boháča a na adresu takého človeka povedal: „Blázon, tejto noci požiadajú tvoj život od teba; a čo si si pripravil, komu to zostane?“ Ak by som vám položil otázku: Z čoho žiješ, milý brat a sestra? Tak pravdepodobne na túto otázku by som

dostal odpoveď: z peňazí, ktoré si zarobím. Ak by som túto otázku položil deťom, tak by mi na ňu odpovedali: z peňazí, ktoré zarobia naši rodičia. A ak tú istú otázku položím dospelým, tak tí na ňu odpovedia: no predsa z dôchodku, ktorý mi príde na účet alebo mi ho každý mesiac prinesie milá poštárka. Z čoho vlastne žijeme? Ďalšia možná odpoveď na túto otázku, ktorá sa nám natíska je: z potravín. Za potraviny, ktoré si kúpime v obchode, vďačíme zemi a práci tých, ktorí ich dorábajú, ktorí neraz tvrdo a ťažko obrábajú pôdu a starajú sa o sady a záhrady, aby bolo čo žať, čo uskladniť do sýpok, čo zomlieť i čo upiecť. Keď máme čo žať, respektíve keď máme viac peňazí, môžeme si všeličo dopriať. Ak niet čo žať, ak máme málo financií, zrejme naše životné pomery sú v materiálnom ohľade na nižšej úrovni. V porovnaní s väčšinou krajín južnej pologule sa nám navzdory sociálnym problémom v našej krajine darí ešte veľmi dobre. Prv, než sa sústredíme na zmysel Ježišovho podobenstva, všimnime si, čo nie je jeho zmyslom a o čo v ňom vôbec nejde. Pán Ježiš nekritizuje roľníkov, ani ich úspech. Naopak, aj my, kresťania, žijeme z práce tých, ktorí dorábajú denný chlieb a produkujú potraviny. Každý z nás potrebujeme ich úspech. Aj pre nás je dobré, aby sa poľnohospodárom darilo, lebo inak by sme mali núdzu. To, o čo v podobenstve ide, by možno Ježiš vysvetlil na inom príklade. Napríklad na tomto: Jeden muž mal veľký diár, veľký plánovací kalendár. Povedal si: „Už som si poznačil všetky termíny, avšak ešte som nenaplánoval termín tohto obchodného rokovania, tejto naliehavej cesty, tamtej dôležitej porady. Kam ich mám zapísať?“ Kúpil si teda ešte väčší a podrobnejší diár, v ktorom bolo možné plánovať aj nočné hodiny. Zadelil si všetky zvyšné termíny a povedal si: „Buď spokojná, moja duša, všetko máš dobre naplánované, nič ti neujde, všetko stihneš!“ Čím viac stihol, tým sa chlapíkovi dostávalo väčšieho spoločenského obdivu a bol zvolený ešte do takej dozornej rady a do onakého výboru a podobne. Najprv ako prvý podpredseda a neskôr ako predseda. Až jedného dňa mu Boh povedal: „Blázon, tejto noci si zapísaný v mojom diári, tejto noci zomrieš!“ Táto aktualizácia Ježišových slov nám ukazuje, ako podobenstvo o lakomom boháčovi má čo dnes povedať nielen roľníkom a podnikateľom, ale všetkým nám. Varuje nás pred tým, aby sme nežili iba z toho, čo máme na svojom účte, či vo svojej komore. Varuje nás, aby sme nežili len zo svojich ľudských zdrojov a výkonov; z našich pozícií, ale nabáda nás k tomu, aby sme žili podľa Božích meradiel. Aj v tomto duchu a z tohto dôvodu budeme v nedeľu pri soche sv. Urbana I., pápeža a mučenika prosit' o požehnanie našich záhrad, polí a viníc.

Alfonz Vladimír Sabo, farár

**R: Tvoje milosrdenstvo,
Pane, nech je nad nami,
ako dúfame v teba.**

- 1 *Plesajte, spravodliví,
v Pánovi; *
statočným sluší spievať
pieseň chvály.*
- 2 *Oslavujte Pána gitarou, *
hrajte mu
na desaťstrunovej lutne.
R.*
- 3 *Lebo Pánovo slovo
je pravdivé *
a verné všetko
jeho konanie.*
- 4 *Miluje spravodlivosť
a právo; *
milosti Pánovej
plná je zem.
R.*
- 5 *Hľa, oko Pánovo bdie
nad tými, čo sa ho boja, *
nad tými, čo v jeho
milosrdenstvo dúfajú,
6 aby ich zachránil pred
smrťou *
a v čase hladu nakrmil.
R.*

Jeden z najvzácnejších okamihov prežívam vtedy, keď mi mladí začínajú klásť otázky osobného charakteru, týkajúce sa tak ich, ako aj môjho života. Len nedávno to boli ešte deti, pre ktoré som bol predovšetkým pán farár alebo učiteľ pripravujúci ich na prijatie sviatostí. V momente, keď sa začínajú pýtať na niečo dôverné, nejde už len o zvedavosť, ale predovšetkým o zlom v ich vnímaní mňa ako kňaza. Ide o moment, v ktorom im prestávam byť kýmsi vzdialeným pri oltári, oddeleným od „bežných“ ľudí, a mám príležitosť stať sa im blízkym, ich priateľom a možno aj dôverným spoločníkom.

Jánovo evanjelium sa výrazne odlišuje od ostatných troch evanjelií. Bezprostredne približuje atmosféru dôvery, ktorá vládla medzi Ježišom a apoštolmi. V ostatných evanjeliách máme tendenciu vnímať Ježiša predovšetkým ako Majstra a Učiteľa. Vo štvrtom evanjeliu, ktoré nám zaznieva v Pôstnom a vo Veľkonočnom období, Ježiš skôr vedie dlhé rozhovory, než vyučuje, a práve tak svojich učeníkov uvádza do intímneho vzťahu s Otcom, v ktorom on žije od večnosti. Ján nám približuje otázky, ktoré jeho učeníci sformulovali niekedy veľmi nemotorné, no vďaka ktorým sa Ježiš rozhovoril o svojom najvnútornejšom živote. V takejto atmosfére sa Tomáš pýta na cestu a Filip žiada Ježiša, aby im ukázal Otca. A Ježiš odpovie, že on je cesta, pravda a život, že iba cez neho možno prísť k Otcovi a ten, kto vidí jeho, vidí aj Otca.

Ježiš tým dal odpoveď na najvnútornejšie túžby každého človeka. Každý človek túži po Bohu, či si to prizná, alebo nie, a preto je cesta dôležitým symbolom v každom náboženstve. Podobne túžba po pravde podnecuje najúprimnejšie hľadanie a objaviť zmysel života sa považuje za jeho samotné naplnenie. Ježiš je cestou k Otcovi, a tým aj cestou k pravde – k pravde o nás i o Bohu. O nás, ktorí sme zblúdili z cesty a skončili v slepej uličke alebo v začarovanom kruhu, a o Otcovi, ktorý nás nekonečne miluje a z lásky k nám je ochotný dať všetko, aj „dať sa na všetko“ – i na kríž. Iba takáto pravda, potvrdená láskou až do krajnosti, nás oslobodzuje od lži, opojného sebaklamu i mylných predstáv a opäť vracia život.

Jedno z najväčších klamstiev, ktorému človek uveril, keď podľahol diablu – otcovi lži, je to, že Boh je nepriateľ života a radosti z neho. A práve Ježiš ukázal, ako vie vychutnávať život, lebo on prišiel, aby sme mali život a mali ho hojnejšie – množstvo vína premeneného na svadbe v Káne, rozmnoženie chleba, kde sa všetci nasýtili a ešte aj zvýšilo, pomazanie vzácnou nardovou masťou uchovávanou v alabastrovej nádobe, ohromujúci úlovok rýb, pri ktorom sa inak siete trhali...

Ak nám chýba radosť zo života, alebo ak naše pokusy o radosť pravidelne sprevádzajú výčitky svedomia, ak sa bojíme pravdy, uhýbame pred ňou alebo ju relativizujeme, na akéj sme to ceste? Komu sme uverili?

JÁN VIGLAŠ

Pri príležitosti osláv sviatku sv. Urbana I., pápeža a mučenika, ktorý je patrónom vinohradníkov, svätá omša v nedeľu 29. mája 2011 o 10:00 h. bude pri kaplnke sv. Anny a soche sv. Urbana. Pri tejto príležitosti požehnáme vištické záhrady, polia a vinice.

„Na počiatku bolo Slovo a Slovo bolo u Boha a to Slovo bolo Boh“ (Jn 1, 1).

Božie slovo nás teda uvádza do dôverného vzťahu s Kristom, je východným bodom každej pravej kresťanskej modlitby. Je niečím, čo nám modlitbu postaví na pevný základ, aby sme niekde pri nej nehútali, aby sme z nej neurobili len akési relaxačné či psychohygienické cvičenie, v ktorom si liečime svoje emócie alebo usporadujeme svoje myšlienky.

Modlitba nemá byť neužitočným monológom, ale stretnutím so živým Kristom. On je tým Slovom, on k nám hovorí predovšetkým skrze Božie slovo. Nad Božím slovom s ním môžeme hovoriť, smieme prosiť o svetlo a on nám odpovedá.

Duch Svätý nám potom vo vnútornej modlitbe pripomína slová Písma, ktoré sme už kedysi čítali, ale dnes si ich potrebujeme aktuálne pripomenúť alebo nanovo pochopiť.

Vojtěch Kodet „Učenie“

Sväté omše v týždni po 5. Veľkonočnej nedeľi (A)

23.V. pondelok « Missa tridentina »

18.00 Za živých a † členov Ružencového bratstva

24.V. utorok

18.00 Za † Štefana Heráka

25.V. streda

18.00 Za † Jozefa a Máriu Jurčovičových

26.V. štvrtok

18.00 Za † Máriu Vavrinčikovu – 30. deň

27.V. piatok

18.00 Za † Rozáliu Hábelovú – 3. výročie

28.V. sobota

14.00 Za živých a † členov rodiny Polákovej

Upratovanie kostola č.d. 28 - 51

29.V. Šiesta Veľkonočná nedeľa (A)

8.00 Za † Františka Pešku a rodičov

Lektori: Jelínek, Jurčovičová

10.00 Za zdravie a Božie požehnanie pre členov

Vinárskeho spolku a ich rodiny

Lektori: Polakovič, Polakovičová

Liturgický kalendár

23.V. pondelok	sv. Dezider, biskup a mučeník
24.V. utorok	Panna Mária – Pomocnica kresťanov
25.V. streda	sv. Běda Ctihodný, kňaz a učiteľ Cirkvi
26.V. štvrtok	sv. Filip Neri, kňaz
27.V. piatok	sv. Augustín z Canterbury, biskup
28.V. sobota	sv. Viliam Akvitánský, mních

Slovo na dnes

Veriaci kresťania ukázu svojim deťom toľko pokoja, trpezlivosti, statočnosti a lásky. Čo im ukazujem ja, aby sa mohli riadiť mojím príkladom? „Žite tak, ako ja!“

Nepriatelia zašli príliš ďaleko. Budú potrestaní. Stali sme sa požehnaním pre tých, čo nás žehnali, a kľatbou pre našich nepriateľov. Neevidujú dejinný posun. To, za čo nás kedysi trestali, je dnes už samozrejma súčasť ľudských práv a tí, čo kryli všetky ich zločiny, na ktoré my v pokore ani len nespomínáme, už ich nekryjú. Tu nejde o to: kresťan alebo marxista. Je ohrozená celá naša existencia a všetci sa budú zachrániť, alebo zničíme. A my nemôžeme umierať ako nemí otroci. Sme zodpovední za príliš veľké dedičstvo, než by sme ho mohli predať za trochu jedla.

Inštitucionalizovali sme sviatosť pokánia a sme radi, že môžeme každoročne pripomínať sv. Jána Nepomuka ako obeť spovedného tajomstva. Je to krásne a dojímavé, ale sympatie k svätej spovedi to už neprebudí. Pán Ježiš chcel, aby sme všetci odpúšťali, aby sme všetci boli hodní dôvery. Aby sme uniesli zverené tajomstvo a nepohoršovali sa a neprezradili. Aby sme všetci boli hodní dôvery a pre chybujúcich, aby sme mali teplé slovo, súcitiť a odpúšťajúce gesto. Až celá Cirkev prijme za svoj tento pekný postoj, ako ho samozrejme udeľujú matky deťom, až potom nám svet uverí.

Sediaci stavajú veľké domy, ako mauzóleá. Pohodlné hroby pre mŕtvych. Aj kostol možno opravovať, ako pomník. Učili nás urobiť peknú prácu a zabudnúť na ňu. Odovzdať ju iným v pokore, ako robotník odovzdáva svoje dielo, alebo svoju prácu. To hlavné, čo sa buduje, je chrám duchovný. A to je namáhavé. Aj vec milosti (komu to dá Otec), aj našej horlivosti (posielam vás).

Niektorí kňazi žijú na starých farách ako na trestnom komande. Leniví a sebeckí predchodcovia odpísali farnosť, faru nechali spustnúť, starú, mokrú a mladý človek, ktorý ju z trestu dostane, sa tu cíti ako na galejach. Vo väzení sme mali sucho, čisto, trikrát denne varenú stravu a spoločnosť. Ale on tam žije horšie ako trestanec. Aj naše skutky v rovine materiálnej majú svoje dozvuky a pôsobia aj po stáročiach. Neučili ich myslieť na tých, čo prídu po nich. Mnohí, ba väčšina, myslí len sama na seba. A po mne potopa.

Tá naša stará teológia. Príliš ťažké a nezrozumiteľné slová. Nedostatok odvahy myslieť v novej rovine a riešiť nové problémy. Čo máme robiť? Čím naplniť svoj veľký priestor a malý čas?

Byť plne človekom, ktorý nesie a rozdáva radosť, slobodu a dôveru. Milovať život. Ctiť si život v každej forme. Preložiť tú našu veľkú kultúru a vedu do hovorovej reči. V tejto situácii zapojiť čo najviac ľudí do práce. Nekriesiť mŕtvolky. Zrieknuť sa pasívnych a konzumných kresťanov. Šetriť energiami a časom pre výchovu mladých. Podporovať tlač, národ sa naučil čítať.

Úradníci štábu vo vojne ľahšie prežívali. Tak je to aj s našimi úradníkmi. Nepoznajú ťarchu zápasu o človeka. Musí prísť iný model duchovného vedenia, správy, pastoraácie. Čím horlivejšie to robíme my, tým viac oddeľujeme na tejto ceste zodpovednosť za Cirkev a spoluprácu rodičov a ostatných veriacich.

Že si dobrý kňaz, pekný človek, to je správne. Lenže taká dobrota prísluší kostolníčkovi a modleníčke. Ty máš byť navyše múdry človek. Vodca z milosti Božej, lebo si zodpovedný. Také manažérstvo, ako ho uskutočňujete, je pod kritiku. Ste slepí a vediete slepých. Tu nestačí len samotná dobrota. Ty máš mať vodcovské schopnosti a rozhodovať aj za iných. Ja som dedinský farár. Mne stačí nábožnosť, vernosť a poslušnosť, ako to stále opakujete. Ale ty, keď si poradca, si zodpovedný. Ťažko radiť hlúpemu, ale ja by som potom neradil vôbec.

Aj to viem, že tento svet nezachráni diplomati, politici, ale svätci. Lenže tú svätosť si vysvetľuješ po svojom. Pred 200 rokmi by si bol svätec, génus, ale ty budeš o sto rokov hlupák, potom radšej menej ako nula, aspoň ťa nik nebude spomínať. Tie modlitby, o ktorých stále rozprávaš - uši ma bolia. Rozprávaš o tom, čo ti chýba. Nemáš ducha modlitby.

Anton Srholec „Ako čerstvý chlieb“

XIII. Povolání a vyvolení.

Prosba: *Prosím o milosť, aby som nielen chcel ísť za Ježišom, ale aby som sa podľa toho aj správval a konal.*

1. Ježiš vyrozprával podobnenstvo o svadobnej hostine, na ktorú kráľ cez svojich sluhov pozval všetkých. Mnohí sa postavili k tomuto pozvaniu odmietavo. Iní prišli, jeden však i bez svadobného rúcha. Na konci tohto podobnenstva Ježiš hovorí:

„Lebo mnoho je povolaných, ale málo vyvolených.“ (Porov. Mt 22,1-14)

2. Kto je povolaný? A kto je vyvolený? Ako to vyplýva z Ježišovho evanjelia?

Predovšetkým, svadobná hostina naznačuje život, aký naplánoval Stvoriteľ pre človeka. A pretože Boh chce, aby všetci ľudia poznali pravdu (porov. 1Tim 2,4) a „Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna, aby nezahynul nik, kto v neho verí, ale aby mal večný život“ (Jn 3,16), tak môžeme povedať, že všetci ľudia sú povolaní. Kto je však vyvolený? To neurčuje nijaký osud alebo náhoda či nejaký matematický výpočet. Podľa slov evanjelia v podobnenstve, vyvoleným sa stáva ten, kto chce. Sv. Augustín sa vyslovil: „Boh ťa stvoril bez teba, ale nespasí ťa bez teba.“ Podobnenstvo nám však jasne hovorí, že nestačí iba chcieť.

Chcel skutočne človek, ktorý nestál o svadobné rúcho? Možno chcel, ale iba chcel, nič viac pre to neurobil. A to nestačí. Chcenie môže vyjsť naprázdno. Môže nás viesť na smetisko života.

3. Aj mňa Boh povolal k životu s ním. Boh mi dáva i zvláštne povolanie - povolanie jeho kňaza. Som povolaný. Či sa stanem aj ja vyvoleným - to bude závisieť od toho, či budem naozaj úprimne a odhodlane chcieť.

No nesmiem zabudnúť, že nestačí iba chcieť. Treba začať aj konať - trpezlivo, ale odhodlane sa usilovať stať sa Božím vyvolencom. Čo k tomu potrebujem? Viem sa tešiť z Božieho povolania a radostne urobiť zo svojej strany všetko, aby Boh, ktorý vo mne začal dobré dielo, ho aj dokončil?

Záver: *Urcím si konkrétne, čo chcem v dnešný deň pre to urobiť. Modlím sa: Duša Kristova...*

Jozef Šuppa SJ „Pán ma povolal“

Receptúra

Známy fyzik Albert Einstein povedal: „Dve veci na svete sú nekonečné: vesmír a ľudská hlúposť. Aj keď tým vesmírom nie som si úplne istý.“

Hoci fyzika nie je mojou parketou, mám o tento odbor

laický záujem, pretože svety fyziky a ľudského ducha sú si v mnohom podobné.

Vo svojej profesii sa viac než so svetom fyzikálnych jednotiek stretávam so svetom hlúposti. Zakaždým, keď počujem nejaký nezmysel, ba neslýchanú hlúposť uvažujem o tom, z akých prameňov autor čerpal. V podstate sú dva:

Prvým je bulvárny oznamovací prostriedok, ktorému nikdy nejde o hľadanie pravdy, ale o hľadanie senzácie. Nájst' senzáciu si totiž vyžaduje menej práce ako nájst' pravdu, a okrem toho čitateľ takéhoto plátku si lepšie zapamätá to, čo je senzačné, ako to, čo je pravdivé.

Druhým je takzvané pravdotvorné majstrovanie - svojpomocná výroba pravdy. Recept na jej prípravu nespočíva v tom, čo dať do hrnca, ale čo tam v nijakom prípade nedávať:

- zásadne nesmiete vziať maximum informácií o udalosti,
- nesmiete vidieť problém z druhej strany,
- nesmiete o udalosti študovať nič odborné,
- nesmiete si klásť nijaké doplňujúce otázky,
- nesmiete problém konfrontovať s možnou realitou,
- nesmiete používať varešku sedliackeho rozumu.

A to, čo v hrnci vypláva na povrch, bude zaručená pravda.

Max Kašparů „V spätnom zrkadle“

Lectio divina
Cesta

Jn 14,1-12

(Ježiš povedal svojim učeníkom:)

¹Nech sa vám srdce neznepokojuje! Verte v Boha, verte aj vo mňa. ²V dome môjho Otca je mnoho príbytkov. Keby to tak nebolo, bol by som vám azda povedal, že vám idem pripraviť miesto? ³Keď odídem a pripravím vám miesto, zasa prídem a vezmem vás k sebe, aby ste aj vy boli tam, kde som ja. ⁴A cestu, kam idem, poznáte. ⁵Tomáš mu povedal: Pane, nevieme, kam ideš. Ako môžeme poznať cestu? ⁶Ježiš mu povedal: Ja som cesta, pravda i život. Nik nepríde k Otcovi, ak nejde cezo mňa. ⁷Ak ste ma spoznali, budete poznať aj môjho Otca. Odteraz ho už poznáte a videli ste ho. ⁸Ozval sa Filip: Pane, ukáž nám Otca a to nám postačí! ⁹Ježiš mu povedal: Filip, toľký čas som s vami a nespoznal si ma? Kto videl mňa, videl aj Otca. Ako to, že teraz hovoríš: Ukáž nám Otca? ¹⁰Neveríš, že ja som v Otcovi a Otec je vo mne? Slová, ktoré vám hovorím, nehovorím sám od seba, ale Otec, ktorý zostáva vo mne, koná svoje skutky. ¹¹Verte mi, že ja som v Otcovi a Otec je

vo mne! Ak nie pre iné, aspoň pre tie skutky verte! ¹²Amen, amen, hovorím vám, že aj ten, kto verí vo mňa, bude konať skutky, aké ja konám, ba bude konať ešte väčšie, lebo ja idem k Otcovi.

Ďalšie čítania: Sk 6,1-7; Ž 33,1-2.4-5.18-19; 1 Pt 2,4-9

ČÍTANIE:

Tento rozhovor sa odohráva v čase okolo Poslednej večere v Jeruzaleme. Ježiš vie, že jeho blízke zatknutie a ukrižovanie bude pre jeho učeníkov ťažkou skúškou.

Ježiš to nehovorí výslovne, no verše 2-4 zrejme poukazujú na nebo. Vie, že po ukrižovaní vstane z mŕtvych a spojí sa so svojim Otcom v nebi. Učeníkom sľubuje, že aj oni sa po svojej smrti pripoja k nemu v nebi, ale viac im to neozrejmuje. Ježišova odpoveď Tomášovi - že on je cesta, pravda a život a jediný spôsob, ako sa dostať k Otcovi - im pravdepodobne v tom čase veci nevyjasnila.

V dialógu s Filipom sa Ježiš zameriava na svoju jednotu s Bohom Otcom. Učeníkom je ťažké pochopiť to. Vlastne to trvalo celé storočia, kým sa Cirkev v meditácii a uvažovaní čo len dotkla tajomstva Trojice. Ježiš však poukazuje na to, že kto vidí Syna, vidí Otca. V Ježišovi môžeme vidieť, aký je Boh Otec.

Naše čítanie sa dnes končí Ježišovou nečakanou zmienkou, že jeho nasledovníci budú robiť ešte väčšie veci ako on. Týka sa to daru Ducha Svätého, o ktorom budeme viac čítať v nasledujúcich týždňoch.

Je dobré pripomenúť si Ježišovu radu, ktorú dáva svojim učeníkom práve na začiatku tohto rozhovoru: „Nech sa vám srdce neznepokojuje! Veríte v Boha, verte aj vo mňa!“

MEDITÁCIA:

- Čo znamená, že Ježiš je cestou, pravdou a životom a jedinou cestou k Otcovi?
- Ako Ježiš vám osobne dokázal, že je cestou? Ako sa to dotýka vášho každodenného života?
- Čo sa z tohto úryvku môžeme naučiť o dôvere v Boha? Ako to môžete aplikovať na váš každodenný život?

MODLITBA:

Ž 33 hovorí o Božej vernosti. Prečítajte si celý tento žalm a potom naň odpovedajte v modlitbe. Podobne ako učenici nerozumieme vždy všetkému, ale môžeme dôverovať, že Boh je verný a dobrý.

KONTEMPLÁCIA:

„Pristupujte k nemu, živému kameňu, ktorý ľudia síce zavrhnali, ale pred Bohom je vyvolený a vzácny. Aj vy sa dajte zabudovať ako živé kamene do duchovného domu, aby ste sa stali svätým kňazstvom, ktoré bude prinášať duchovné obety, príjemné Bohu skrze Ježiša Krista. Ved' v Písme je napísané:

*Hľa, kladiem na Sione kameň,
uholný, vyvolený, vzácny;
kto verí v neho, nebude zahanbený.“*

Uvažujte nad týmito veršami z 1 Pt 2,4-6. Premýšľajte o Ježišovi ako o základnom kameni Božieho kráľovstva. Pýtajte sa Boha, ako môžete byť „živým kameňom“ v jeho chráme.

www.fara.sk/vistuk

www.vistucespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku